

## Предговор

### За съавторите на автора

Един от първите въпроси, на които всеки автор трябва да отговори, е: *за кого е предназначен трудът му?* Имам опит с писането и обикновено мога да си дам насока. Една статия е за читатели, които имат обща представа за темата и искат да научат повече за нея. Друга статия е за читатели с дълбоки разбирания по темата – може те да са дори по-подготвени от автора, – затова той просто ги занимава с личната си гледна точка и отбелязва взаимовръзки, за които те е възможно да не са се досетили досега.

Същият подход е приложим и при книгите на *почти* всяка тематика. Да – *почти* всяка тематика. Защото е сравнително лесно да пишем за нещата, за които читателите вече имат някаква предварителна подготовка, била тя от училище, или от непосредствена житейска опитност. Но е трудно, когато искаме да го запознаем с въпроси, отдалечени от държавната образователна система и разглеждани по повърхностен или пренебрежителен начин от мнозина съвременници; от учени и не чак толкова образовани.

Ето защо ми е тъй невъзможно да отговоря на въпроса – *за кого е тази книга?* Тя би трябвало да е за *всеки*, доколкото всеки има душа и е редно да се грижи за нейното развитие и спасение. Но – може би е излишно да го изтъквам – в наши дни се срещат и мнения, че душата не съществува, а ако се приема, че съществува, какъвто е случаят с психологията, в този термин се влага различно значение от онова, което ще се разглежда в тази книга. Споменавам думата „душа“ още на първата страница от предговора – не защото тя помага да

намеря отговор на въпроса – *за кого е книгата?* – но може би ще пресее читателите, които едва ли ще намерят полза от това мое начинание.

Целта на този труд не е да убеждава някого, че в душата има по-голяма действителност, отколкото може би в очите, с които четете тези редове. Започвам този труд с единствената насока, че хората, които биха се заинтригували от него, вече имат отношение към този въпрос. Както и към производния въпрос, че, ако приемаме съществуването на душата, трябва да приемем и неин Отец, Източник или Извор – с каквато и дума да Го наричаме в мислите си.

Ако зачетете тази книга с трепетно очакване, че ще дам „доказателства“ за душата и Бога, опасявам се – ще останете разочаровани. Както не можем да докажем на съляп човек, че светлината е факт, така с методите на материалистичната наука не можем да докажем, че има такива неща, като душа и Бог. Можем да се позоваваме на хиляди научни открития, можем да си доведем и хиляди свидетели, но слепият човек ще *знае*, че светлината е факт, чак когато се увери с очите си. Единственият начин да му помогнем да достигне до това познание е като изцерим зрителните му органи. Ако не го направим, той може да ни **вярва** или да не ни вярва. Така стои въпросът и с отношението към душата и Бога. Можем да вярваме или да не вярваме в тях. Започва се с вярата, а чак след това (евентуално) идват знанията.

Примерът със слепия и светлината е сред най-удачните за изясняване на причините, поради които всякакви опити за материалистично доказване на духовни факти са излишни – обречени на провал. Но в този пример има нещо смущаващо, понеже предполага, че хората, които виждат чудесно с очите си, всъщност може да са „слепи“. Възможно е за някого това да прозвучи като обида – особено в съвременното ни, когато всички сме станали малко или повече докачливи – макар че авторът на тези редове не влага такъв смисъл. Все пак, за да не стават недоразумения, ще уточня, че определям преди всичко себе си като „сляп“.

Какво имам предвид? Няма да твърдя, нито в предговора, нито в изложението, че съм ясновидец или че съществено се отличавам от всеки друг светски човек. Винаги е добре, ако

човек е честен преди всичко към себе си – както за силните си страни, така и за недостатъците си. Човек не трябва да се подценява, но и не трябва да се надценява. През годините ми е направило впечатление, че читателите ми особено ценят умението ми да представям сложна информация в разбираем и достъпен вид. Това важи в особено голяма степен за данни от *духовната наука*, известна още като *антропософията* на д-р Рудолф Щайнер.<sup>1</sup>

За добро или лошо, името на Щайнер събужда враждебни реакции от страна на религиозните среди – както в чужбина, така и сред ръководните среди на българския ортодокс, пък и сред редица техни последователи. От това пък следва, че книгата ми като цяло може и да е насочена за всички хора, вярващи в душата, но от това не следва непременно, че тя ще се приеме без възражения. Предполагам, че някои от главите в изложението ще подействат дразнещо на религиозните, въпреки че не целя това.

От друга страна, последователите на Щайнер също имат своите индивидуални особености. Едни от тях са разбрали, че позоваването на други учения не лишава антропософията от блясък. Други обаче не го разбират и като че ли проявяват склонност да идолизират своето учение, като се отнасят с враждебност към останалите духовни течения. Затова те не се различават по същество от религиозните. И това не важи само за антропософите, но също и за редица последователи на Учителя Беинса Дуно (Петър Дънов). Макар книгата ми да почива преимуществено на сведения от антропософията, на няколко ключови места ще се допитвам и до Учителя, тъй като той позволява да тълкуваме по-добре насоките, дадени от Щайнер. Важи и обратното – някои сведения на Учителя, вярвам, се разбират правилно само ако се съпоставят с данни от Щайнер. Да, така мисля.

---

<sup>1</sup> Както намирам за излишно да доказвам съществуването на душата, така е излишно и невъзможно с материалистични средства да се докаже, че има хора, които чрез определени духовни практики са придобивали умението да *виждат* в световете, които са родина на човешката душа. Както ще се разбере от изложението на книгата, днес, стотина години след изнасянето на сведения от Рудолф Щайнер, имаме и обективни средства да проверим валидността им или поне да ги имаме предвид.

Но не всички мислят като мен. Ето защо се е случвало, не веднъж и два пъти, да се озова в парадоксалната ситуация, при която най-силното противодействие и отрицание спрямо работата ми идва именно от хората, с които като цяло имам общи представи и убеждения за основните неща. Дяволът обаче се крие в подробностите и понякога прави така, че различните разбирания за детайлите се превръщат в повод за разделение и дори за отчуждение.

По тази причина не мога да кажа, че книгата ми няма да подразни и мистиците,<sup>2</sup> които са прекалено заети да издигат „паметници“ на учителите си, като пишат поредното житие на някой от тези духовни водачи или се мъчат да превеждат на чужди езици завещаните лекции и беседи, като смятат, че по този начин ще ги популяризират. Всеки е свободен да се занимава с това, за което има вътрешен импулс. Далеч съм от намерението да се меся в чуждата работа. Затова си давам и личната свобода да правя това, което намирам за важно в наши дни, даже ако рискувам да подразня някого с отделни изказвания или със самото си съществуване. Нямам проблем с това, че заради духовните материали в блога „От Извора“, който стопанисвам от дълги години, в интернет се заговори за „стаменовизъм“ = „щайнеро-дъновизъм“. Обединението на тези два духовни потока е неотменима потребност на текущата епоха, което се разбира от внимателното четене и на двете учения, затова, ако се справям прилично с това, не смятам, че дължа извинения.

Но целта на книгата не е да прави паралели между думи на Рудолф Щайнер и такива на Беинса Дуно. Намерението ми е да се позовавам и на двамата духовни водачи в тесния контекст на темата ни за *Мисията на етерния Христос и мисията на въплътения Ариман*. С други думи – както казва в една от лекциите си Щайнер, – най-неотложната задача на последователите му е така да подготвят възможно най-много хора, че те да посрещнат с пълно разбиране както Христос в новото му явяване на Земята в етерна форма, така и идването на Ариман (или Антихриста) в плът.

---

<sup>2</sup> Думата „мистици“ ми звучи по-добре от „езотерици“ или „окултисти“, а освен това успешно обединява последователите на „различни“ течения.

Разбира се, за да се извърши тази подготовка, ще трябва да се дадат пояснения и за странични теми, а след това и да се направят взаимовръзките със заглавието на книгата. Не е лесна задача, а тя допълнително се усложнява от онова, с което започнах. Извънредно трудно е да се пише за хора, които или отричат духовните реалности и същества, или ги приемат, но са увлечени да отричат основанията и правото на други хора да имат по-различен поглед върху същите тези духовни реалности и същества.

Трудно или не, това, което чувствам, че трябва да свърша, ще бъде приключено с най-голямото старание, на което съм способен. Струва ми се, че намерих решение на проблема с неясния облик на читателите, за които е предназначена тази книга. Когато съм готов с дадена глава, веднага ще я качвам като статия в „От Извора“<sup>3</sup>. Това ще позволи на читателите да се запознават с материалите, преди да са финализирани, и да ги коментират; а така ще ми помагат да се ориентирам, кое изисква по-подробни разяснения, кое е за съкращаване, тъй като излишно усложнява и без това сложната тема; ще се радвам и на стилистични корекции.

С този предговор се обръщам към всички читатели, които имат интерес и желание да работят с мен по книгата – като *съавтори* в пълния смисъл на думата. По този начин ще се реши и друг проблем. Случвало се е да почвам книги, които не завършвам. Причината е, че работата по обемист писмен труд изисква съсредоточаване и отнема от времето ми, което чувствам, че дължа на „От Извора“. Когато съдържанието на една книга представлява и съдържание за сайта, от само себе си този проблем се премахва. Нещо повече – всичките глави един ден ще могат да се запишат в аудио формат и да се разпространяват в съответните канали. Обобщено, идеята ми за това начинание е да бъде *3-в-1*: книга, която някой ден да излезе в печатно издание, но също като онлайн материали със свободен достъп и дори като поредица от аудио файлове и клипове в YouTube. Или – казано в духа на темата – ще „бием“ Ариман с неговите камъни, при това на всеки фронт, на който той действа в наши дни.

---

<sup>3</sup> Адреси: [otizvora.com](http://otizvora.com) (сайт) и [youtube.com/user/otizvora/videos](https://www.youtube.com/user/otizvora/videos) (канал)

Струва ми се неразумно да си поставяме срокове за този проект. Ще работим по него толкова време, колкото е нужно, за да бъде полезен. Може да отнеме една година. Може да се наложи да го шлифоваме и за по-продължителен период. За писането винаги е необходимо определено разположение на духа, известно още като вдъхновение. Ако успея да качвам по една глава на месец в сайта, ще е успех. Мисля, че ще мога да осигурявам и по повече глави, особено след като се установи структурата на съдържанието и стигнем до мига, в който, както се казва, книгата ще започне да се пише сама и вече следваме собствения ѝ ритъм.

Качването по една глава на месец ще ми позволи да се занимавам и с други, вече започнати или планирани проекти за „От Извора“. Освен това ще даде време на съавторите да четат новите глави от книгата в удобно за тях време, без да ги претрупват и да бързат с приноса си.

Благодаря предварително на всички, които ще прегърнат начинанието и ще ми съдействат да намерим облика му и да го приключим успешно. Кога? – Когато и да е определено да стане това! Важното е да намерим вярната посока. Голяма част от останалата работа ще я свършат други сили, а ние ще се дивим на невидимата им подкрепа.

Иван Стаменов  
*is@otizvora.com*